

Házael González

No són poques les persones que pensen que Clint Eastwood és una mena de geni, o, almenys, que és un home ben capaç de fer cinema com a complet realitzador, perquè aquell misteriós *cowboy* sense afaitar i amb un etern puret encès als llavis que sortia als mítics *spaghetti-westerns* de Sergio Leone com *Por un Puñado de Dólares* (*Per un Pugno di Dollari*, 1964), *La Muerte tenía un Precio* (*Per Qualche Dollaro in Più*, 1965), o *El Bueno, El Feo, y el Malo* (*Il Buono, Il Brutto, Il Cattivo*, 1966), s'ha convertit amb els anys amb un director (i productor) més que prolífic i competent: Eastwood ha dirigit vint-i-quatre pel·lícules des de l'any 1971, entre les quals en destaquen algunes com *Impacto Súbito* (*Sudden Impact*, 1983, on tornà a donar vida al seu famós personatge Harry el Brut), *El Jinete Pálido* (*Pale Rider*, 1985, un *western* ja considerat com a clàssic), *Bird* (1988, en què relata la biografia de Charlie Parker), o ja en temps més recents *Los Puentes de Madison Country* (*The Bridges of Madison Country*, 1995, aclamada per crítica i públic de forma unànime), i per suposat, *Sin Perdón* (*Unforgiven*, 1992, amb la qual va guanyar l'Oscar no només al millor director, també a la millor pel·lícula). I això ens porta fins avui, a *Mystic River*, un excel·lent treball on la feina

dels actors és clau a l'hora d'aconseguir uns resultats més que destacables, i que potser ens donin sorpreses als Oscar de l'any que ve...

I ara ve la curiositat: aquesta vegada, el músic de la pel·lícula és ni més ni menys que el mateix Eastwood, qui després d'haver fet petites proves al camp de la composició (seu és el tema principal de *Sin Perdón*, anomenat "Claudia's theme"; un altre anomenat "Kate's theme" del també seu film *Poder Absoluto* —*Absolute Power*, 1997—; i més temes encara a un altre film seu, *Un Mundo Perfecto* —*A Perfect World*, 1993—), s'ha decidit a fer tota la feina ell, malament el seu compositor habitual li hagi donat una mà a l'hora de dirigir l'orquestra. I encara que no ens desagradi, no podem dir que la feina de Eastwood hagi estat massa destacable, però tampoc es pot dir que es noti massa, ja que no s'allunya molt de les feines d'un home que fa la música per les seves pel·lícules des de l'any 1984, i gairebé sense excepcions: Lennie Niehaus, qui, fora de treballs protagonitzats o dirigits per Eastwood, no ha fet massa coses interessants (un llargmetratge de *Barrio Sésamo* —*Sesame Street: Follow that Bird*, Ken Kwapis, 1985—; o una seqüela *disneyana* estrenada directament en vídeo com *Pocahontas II* —*Pocahontas II: Journey to a New World*, Bradley Raymond i Tom Ellery, 1998—). Això sí, seus són

els scores de *El Jinete Pálido*, *Bird*, *Sin Perdón*, *Un Mundo Perfecto*, *Los Puentes de Madison Country*, *Poder Absoluto*... i si mai podem dir que les seves feines siguin dolentes, són moltes les persones amb l'opinió que resulten una mica fluïxes i un poc massa despersonalitzades... però això, després de tot, tampoc és gens estrany si pensam que Eastwood és, abans de tot, un actor, i a les seves pel·lícules trobam generalment una excel·lent feina en el camp de la interpretació (tant per ell mateix com per els altres, i parlam aquesta ocasió de gent com Sean Penn i Tim Robbins), i després una correcta execució (moltes vegades més que correcta) en els altres aspectes. I en el cas de *Mystic River*, malgrat l'aspecte musical hagi sortit de la mà del director mateix, i que ell mateix es consideri un enamorat de la música en general i particularment del jazz, encara tenim la sensació de que als films de Eastwood la música no té massa a fer.

De totes formes, sempre és agradable veure els directors arriscant-se dins el camp de la música de cinema, encara que no hi ha massa exemples, però les bandes sonores fetes per John Carpenter o el nostre Alejandro Amenábar són testimonis que el talent es troba allà on menys l'esperam, i Clint Eastwood ens ha demostrat que als seus 73 anys encara és capaç d'arriscar-se amb coses així. Molt ben fet, Harry. ■

